

Sygn. akt VIII C 80/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Wieluniu VIII Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pajęcznie

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Beata Witkowska

Protokolant: sekretarka Anna Włodarczyk

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2015 roku w Pajęcznie na rozprawie

sprawy z powództwa G. V. N. (...)z siedzibą w W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego K. K. na rzecz powoda G. V. N. (...) z siedzibą w W. kwotę 135,36 zł (słownie: sto trzydzieści pięć złotych trzydzieści sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 5 marca 2015 roku do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od pozwanego K. K. na rzecz powoda G. V. N. (...)z siedzibą w W. kwotę 53,73 zł (słownie: pięćdziesiąt trzy złote siedemdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR/-/Beata Witkowska

Sygn. akt VIII C 80/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 24 listopada 2015 roku

Powód G. V. N. (...)z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego K. K. kwoty 572,64 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Na uzasadnienie żądania powód wskazał, że pozwany zawarł z (...) spółką akcyjną z siedzibą w W. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w ramach oferty promocyjnej. Z uwagi na niedotrzymanie przez abonenta warunków zawartych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych operator obciążył pozwanego karą umowną na podstawie art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku – Prawo telekomunikacyjne. Powód wskazał, że wierzycelności w stosunku do pozwanego nabył od pierwotnego wierzyciela na podstawie umowy przelewu wierzycelności z dnia 18 listopada 2014 roku.

Powód wskazał, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się następujące należności:

- kwota 108,00 zł tytułem części należności za świadczone usługi telekomunikacyjne, wynikającej z faktury z dnia 9 lutego 2013 roku;

- kwota 73,97 zł tytułem kary umownej, wynikającej z noty obciążeniowej z dnia 22 marca 2013 roku;

- kwota 277,92 zł tytułem kary umownej, wynikającej z noty obciążeniowej z dnia 22 marca 2013 roku.

Pozwany K. K. wniósł o oddalenie powództwa. Podniósł zarzut przedawnienia roszczeń dochodzonych pozwem, a na wypadek nieuwzględnienia podniesionego zarzutu przedawnienia podniósł, że to (...) spółka akcyjna w sposób nienależyty wywiązywała się z umowy, gdyż pomimo zobowiązania do dostarczenia usługi mobilnego Internetu, usługa ta nie była świadczona w miejscu zamieszkania pozwanego. Pozwany podniósł, że w tej sytuacji brak było podstaw do obciążenia go karą umowną z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy, zwłaszcza że zaprzestał opłacania rachunków w końcowym okresie jej obowiązywania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 czerwca 2008 roku pozwany K. K. zawarł z (...) spółką akcyjną umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w zakresie usługi telefonii mobilnej i usługi mobilnej transmisji danych w ramach oferty promocyjnej „B.(...)” w taryfie data dla numeru abonenckiego (...). Umowa została zawarta na czas oznaczony do dnia 4 czerwca 2010 roku.

/dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. 31/

W dniu 4 kwietnia 2012 roku pomiędzy pozwanym a (...) spółką akcyjną został zawarty aneks do wyżej opisanej umowy, na mocy którego umowa została przedłużona na czas określony do dnia 4 czerwca 2013 roku. W aneksie wskazano, że w związku z zawarciem umowy przyznano abonentowi ulgę w wysokości 873,24 zł, a kara z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z winy abonenta przed upływem terminu określonego w umowie wynosi 800,00 zł.

/dowód: aneks do umowy z dnia 4 kwietnia 2012 roku k. 32/

Aneks z dnia 4 kwietnia 2012 roku został zawarty na warunkach oferty promocyjnej „P. (...)”. Z oferty promocyjnej mógł skorzystać abonent sieci T-M., który miał zawartą umowę w taryfie data lub blueconnect, uregulował wszystkie należności wobec operatora i przy skorzystaniu z oferty podpisał aneks do umowy, przedłużający okres obowiązywania umowy na czas kolejnych 12 cykli rozliczeniowych licząc od daty zawarcia aneksu, jeśli przed skorzystaniem z oferty umowa była zawarta na czas nieoznaczony lub daty obowiązywania umowy przed zawarciem aneksu, jeśli przed skorzystaniem z oferty umowa była zawarta na czas oznaczony.

Zgodnie z punktem 4 warunków oferty promocyjnej, operator aktywował nową taryfę na koncie abonenta w dniu podpisania aneksu. Oferta umożliwiała abonentom sieci (...) zakup usługi z opłatą abonamentową 49,90 zł przez 12 cykli rozliczeniowych. Operator zobowiązał się do świadczenia na rzecz pozwanego usług wskazanych w umowie, zastrzegając, że zasięg w sieci operatora oraz prędkość transmisji danych uzależnione jest od wielu czynników, w tym uwarunkowań geograficznych, urbanistycznych oraz technicznych.

Wskazano nadto, że umowa została przedłużona na czas oznaczony, po którego upływie ulegała przedłużeniu na czas nieoznaczony, chyba że jedna ze stron przed upływem 30 dni od dnia upływu terminu złoży oświadczenie o nieprzedłużaniu czasu umowy.

Pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz operatora opłat zgodnie z cennikiem oraz do utrzymywania aktywnej karty SIM przez czas obowiązywania umowy (pkt 27). W przypadku naruszenia zobowiązania utrzymywania aktywnej karty SIM przez czas trwania umowy na żądanie operatora abonent zobowiązany był do naprawy szkody poprzez zapłatę kary umownej w wysokości określonej w umowie. Ustalono, że kara umowna nie przekroczy wartości ulgi przyznanej abonentowi, pomniejszonej o proporcjonalną wartość tej ulgi za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej

rozwiązania (pkt 28). W pkt 29 przewidziano, że obowiązek zapłaty kary umownej powstanie, jeśli do naruszenia przez abonenta opisanego powyżej zobowiązania niepieniężnego dojdzie w wyniku rozwiązania umowy przez operatora z winy abonenta m.in. na skutek braku uiszczanie opłat lub przez abonenta przez upływem okresu, na który umowa została zawarta.

/dowód: oferta promocyjna k. 34-36/

W dniu 4 kwietnia 2012 roku pomiędzy pozwanym a (...) spółką akcyjną została zawarta umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych w ramach promocji „(...)” w taryfie (...) 80 na czas oznaczony do dnia 4 kwietnia 2013 roku dla numeru abonenckiego (...). W umowie wskazano, że w związku z zawarciem umowy przyznano abonentowi ulgę w wysokości 311,63 zł, a kara z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z winy abonenta przed upływem terminu określonego w umowie wynosi 311,63 zł.

/dowód: umowa z dnia 4 kwietnia 2012 roku k. 33/

Umowa z dnia 4 kwietnia 2012 roku została zawarta zgodnie z warunkami oferty promocyjnej „(...)”. Oferta przewidywała promocyjny abonament w zestawie bez telefonu, nielimitowane minuty, SMSy, MMSy do krajowych sieci komórkowych nielimitowane połączenia na krajowe numery stacjonarne oraz Internet non stop z abonamentem 89,00 zł bez aktywnej opcji e – faktury.

Umowa została zawarta na czas oznaczony, po którego upływie ulegała przedłużeniu na czas nieoznaczony, chyba że jedna ze stron przed upływem 30 dni od dnia upływu terminu złoży oświadczenie o nieprzedłużaniu czasu umowy. Pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz operatora opłat zgodnie z cennikiem oraz do utrzymywania aktywnej karty SIM przez okres 12 pełnych cykli rozliczeniowych (pkt 5.2). W przypadku naruszenia zobowiązania utrzymywania aktywnej karty SIM przez czas trwania umowy na żądanie operatora abonent zobowiązany był do naprawienia szkody poprzez zapłatę kary umownej w wysokości określonej w umowie (pkt 5.3). Ustalono, że kara umowna nie przekroczy wartości ulgi przyznanej abonentowi, pomniejszonej o proporcjonalną wartość tej ulgi za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania (pkt 5.4). W pkt 5.6 przewidziano, że obowiązek zapłaty kary umownej powstanie, jeśli do naruszenia przez abonenta opisanego powyżej zobowiązania niepieniężnego dojdzie w wyniku rozwiązania umowy przez operatora z winy abonenta m.in. na skutek braku uiszczanie opłat lub przez abonenta przez upływem okresu, na który umowa została zawarta.

/dowód: warunki promocji k. 37-38/

Stosownie do paragrafu 4 regulaminu operator świadczy Usługi Telekomunikacyjne w zakresie istniejących możliwości technicznych. W szczególności oznacza to, że Operator świadczy usługi, zgodnie z standardami poszczególnych technologii (GSM, UMTS, GPRS, EDGE i HSDPA). Informacje o technologiach stosowanych przez Operatora są publikowane na stronie internetowej [www\(...\).pl](http://www(...).pl) (...) w Sieci oraz prędkość transmisji danych uzależnione są od wielu czynników. Najistotniejszymi są uwarunkowania geograficzne, urbanistyczne oraz techniczne. Z uwagi na zmienność naturalnych warunków propagacji fal radiowych, zależność od typu zabudowy, rozbudowę sieci oraz okoliczność, iż sieć jest współdzielona przez użytkowników, zasięg oraz prędkość transmisji danych mogą ulegać zmianom.

W regulaminie przewidziano, że operator odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usług telekomunikacyjnych, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie tych usług wynikało z przyczyn leżących po stronie abonenta, w szczególności nieprzestrzegania przez abonenta umowy lub regulaminu, działania abonenta niezgodnego z prawem lub nastąpiło wskutek wystąpienia zdarzenia o charakterze siły wyższej.

Operator nie ponosi odpowiedzialności za niedostępność lub brak możliwości skorzystania z usług telekomunikacyjnych, wynikającą z nieosiągnięcia przez telefon lub inne telekomunikacyjne urządzenie końcowe używane przez abonenta parametrów technicznych zgodnych ze standardami (...) lub wymaganych do skorzystania z tych usług, a także w przypadku używania przez abonenta telefonu lub innego telekomunikacyjnego urządzenia

końcowego nieposiadającego wymaganego na terytorium Polski świadectwa homologacji lub certyfikatu zgodności z zasadniczymi wymaganiami.

Za każdy dzień przerwy w świadczeniu płatnej okresowo usługi telekomunikacyjnej odszkodowanie wynosi 1/15 średniej opłaty miesięcznej dla numeru abonenckiego, którego dotyczy przerwa w świadczeniu usługi, liczonej według faktur z ostatnich trzech okresów rozliczeniowych przed dniem zaistnienia przerwy, jednakże za okres nie dłuższy niż 12 miesięcy.

Niezależnie od odszkodowania, o którym mowa powyżej za każdy dzień przerwy w świadczeniu usług telekomunikacyjnych abonentowi przysługuje zwrot 1/30 określonego w umowie abonamentu. W przypadku, gdy abonentowi przyznane zostanie odszkodowanie albo, gdy przysługuje mu zwrot części miesięcznego abonamentu lub innej należności, należna kwota zostanie wypłacona abonentowi w formie pieniężnej, przelewem na wskazane przez abonenta w reklamacji konto bankowe lub przekazem pocztowym na adres wskazany przez abonenta w reklamacji w terminie 14 dni od dnia rozpatrzenia reklamacji abonenta, albo kwota ta zostanie zaliczona na poczet przyszłych należności – zgodnie z wnioskiem abonenta zawartym w reklamacji. W przypadku braku wskazania przez abonenta w reklamacji formy zwrotu, należna kwota zostanie zaliczona na poczet przyszłych należności.

O ile w umowie, cenniku, warunkach oferty promocyjnej lub regulaminie usługi telekomunikacyjnej nie postanowiono inaczej, abonament jest płatny z góry za każdy cykl rozliczeniowy, z wyjątkiem pierwszego abonamentu oraz przypadku, gdy w chwili wystawiania faktury świadczenie wszelkich usług telekomunikacyjnych jest zawieszona. W tych przypadkach abonament jest naliczany proporcjonalnie do czasu, w którym operator pozostawał w gotowości do świadczenia usług telekomunikacyjnych i płatny z dołu.

Stosownie do § 15 Umowa może być rozwiązana z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem na koniec cyklu rozliczeniowego rozpoczynającego się po dniu doręczenia wypowiedzenia drugiej stronie. W tym okresie nadal są naliczane opłaty wynikające z umowy. Wypowiedzenie umowy wymaga zachowania formy pisemnej. Warunki oferty promocyjnej mogą przewidywać inny okres wypowiedzenia.

W przypadku naruszenia przez abonenta postanowień umowy lub umów, w szczególności w zakresie obowiązku ponoszenia przez abonenta opłat, operator może rozwiązać umowę lub umowy w każdym czasie ze skutkiem natychmiastowym po uprzednim wezwaniu abonenta do zaprzestania naruszeń lub usunięcia ich skutków i bezskutecznym upływie wyznaczonego abonentowi w tym celu terminu. W przypadku konsumenta, uprawnienie to przysługuje operatorowi w odniesieniu do umowy, której to naruszenie dotyczy.

W dniu, w którym umowa została rozwiązana, operator zaprzestaje świadczenia usług telekomunikacyjnych i uniemożliwia korzystanie przez abonenta z Karty SIM.

/dowód: regulamin świadczenia usług k. 80-85/

W dniu 9 lutego 2013 roku operator sporządził rozliczenie zbiorcze w odniesieniu do pozwanego, obejmujące okres rozliczeniowy od dnia 9 stycznia 2013 roku do dnia 8 lutego 2013 roku. Łączne opłaty za usługi telekomunikacyjne w tym okresie wyniosły netto 131,64 zł. W związku z powyższym powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę brutto 163,96 zł z terminem płatności do dnia 23 lutego 2013 roku. Rozliczenie w tym okresie obejmowało połączenia do sieci stacjonarnych i komórkowych łącznie 268 minut i 18 sekund, 8 smsów krajowych, 3 smsy premium, 5 połączeń internetowych w ramach „(...)” i 5 połączeń w ramach „(...)” dla numeru (...) połączeń internetowych w ramach „(...)” i 4 połączeń w ramach „(...)” dla numeru (...).

/dowód: faktura VAT wraz z rozliczeniem konta k. 39v-40. 40v, k 41/

Pismem z dnia 22 marca 2013 roku (...) S.A. poinformowała pozwanego, że wobec utrzymującego się zadłużenia na koncie abonenckim wypowiada zawarte umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze skutkiem na koniec dnia 1 maja 2013 roku.

/dowód: pismo z dnia 22 marca 2013 roku k. 48/

W dniu 22 marca 2013 roku (...) S.A. wystawiła notę księgową nr (...), obciążającą pozwanego karą umowną w kwocie 73,97 zł dla numeru (...).

/dowód: nota księgową k. 42/

W dniu 22 marca 2013 roku (...) S.A. wystawiła notę księgową nr (...), obciążającą pozwanego karą umowną w kwocie 277,92 zł dla numeru (...).

/dowód: nota księgową k. 43/

W dniu 18 listopada 2014 roku została zawarta pomiędzy (...) spółka akcyjna (poprzednio: (...) S.A.) a powodem G. V. N. (...) z siedzibą w W. umowa o przelew wierzytelności, obejmująca wierzytelności w stosunku do K. K., wynikające z dokumentów księgowych o następujących numerach: (...), (...), (...), (...), (...).

/dowód: wyciąg z umowy przelewu k. 44-45/

Pismem z dnia 12 grudnia 2014 roku (...) spółka akcyjna zawiadomiła pozwanego o przelewie wierzytelności na rzecz powoda.

/dowód: pismo z dnia 12 grudnia 2014 roku k. 46/

Pismem z dnia 8 stycznia 2015 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 568,00 zł, na którą składała się kwota należności głównej w wysokości 459,89 zł oraz 108,11 zł tytułem odsetek skapitalizowanych na dzień 7 stycznia 2015 roku.

/dowód: pismo z dnia 8 stycznia 2015 roku k. 46/

Na koncie abonenckim pozwanego zarejestrowano reklamację, dotyczącą wysokości miesięcznych opłat abonamentowych.

/dowód: pismo z dnia 6 października 2015 roku k. 70/

Pozwany nie uiszczył należności, dochodzonych przez powoda.

/bezsporne/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności pomiędzy stronami bezspornych, jak również dowodów z dokumentów i kserokopii dokumentów dołączonych do akt, albowiem ich prawdziwość i rzetelność nie budziła wątpliwości. Nie były one również kwestionowane przez żadną ze stron, w związku z czym brak jest podstaw do podważania ich wiarygodności. Podstawą ustaleń Sąd nie uczynił zeznań pozwanego, wobec stwierdzenia, że okoliczność kwestionowania jakości usług nie znalazła potwierdzenia chociażby w prowadzonym postępowaniu reklamacyjnym, a twierdzenia pozwanego o zaprzestaniu uiszczenia opłat w krótkim odstępie od daty, na jaki umowa została zawarta i tylko w zakresie należności z faktury objętej pozwem, nie korespondują z dokumentami przedstawionymi przez powoda, z których wynika, że zaległości w płatnościach po stronie pozwanego utrzymywały się już od września 2012 roku (k. 49), a niedopłata po stronie pozwanego wedle stanu na dzień 9 lutego 2013 roku wynosiła 440,73 zł (k. 40).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Powód wywodzi swe roszczenie w stosunku do pozwanego powołując się na fakt nabycia w drodze przelewu wierzytelności przysługującej zbywcy w stosunku do dłużnika.

Pozwany, co nie było kwestionowane w toku postępowania, nie wywiązał się z zobowiązań umownych w zakresie uiszczenia opłat abonamentowych, powołując się na niesatysfakcjonującą go jakość świadczonych przez operatora usług mobilnego internetu.

W wyniku umowy sprzedaży wierzytelności, uprawnienia pierwotnego wierzyciela przeszły na rzecz powoda, co zostało przez powoda dowiedzione. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Pozwany faktowi ani skuteczności zawartej pomiędzy powodem a (...) S.A. umowy przelewu nie kwestionował.

Z art. 509 § 1 k.c. należy jednak wyprowadzić wniosek, że cesjonariusz nabywa przelaną z góry wierzytelność o tyle tylko, o ile powstałaby ona na rzecz cedenta, co powoduje, że powód obowiązany był wykazać nie tylko fakt przelania na jego rzecz przez wierzytelności wobec pozwanego, ale również fakt istnienia tej wierzytelności w chwili zawarcia umowy przelewu.

Pomiędzy stronami nie było sporu co do tego, że pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem zostały zawarte umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, której elementy zostały sprecyzowane w art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014 roku, poz. 243). Dla oceny praw i obowiązków stron w ramach stosunku umownego podstawowe znaczenia ma łącząca strony umowa, a nadto regulamin, cennik i warunki oferty promocyjnej. Te bowiem dokumenty stały się integralną częścią zawartych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Zbywca wierzytelności jako przyjmujący zlecenie zobowiązany był do świadczenia na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych za wynagrodzeniem. Umowa nie była umową rezultatu - nie zawierała postanowień uzależniających zapłatę ustalonego w niej wynagrodzenia w postaci opłaty abonamentowej za świadczone usługi od efektu końcowego. Odmiennych wniosków nie uzasadniał żaden z przedstawionych dowodów. Należy podkreślić, że w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Uprawnienie do żądania zapłaty z tytułu opłat abonamentowych przeszło na powoda na podstawie umowy przelewu wierzytelności, zgodnie z którą przejął od zbywcy wierzytelność wraz z wszelkimi prawami ubocznymi przysługującymi od dłużnika, a w tym prawem do żądania odsetek. Zgodnie z art. 509 k.c. do zmiany wierzyciela dochodzi w drodze umowy, przez którą wierzyciel przenosi swoją wierzytelność na inną osobę (przelew). Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść przysługującą mu wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Pozwany faktowi ani skuteczności zawartej pomiędzy powodem a pierwotnym wierzycielem umowy przelewu nie kwestionował.

Stosownie do art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Brak jednak było podstaw do podzielenia zarzutów pozwanego, który dążył do zwolnienia z obowiązku zapłaty opłat abonamentowych z odwołaniem się do braku dostępu do usług mobilnego Internetu w miejscu zamieszkania.

Z umowy zawartej pomiędzy pozwanym a operatorem nie wynika, by świadczenie pieniężne pozwanego miało zostać spełnione dopiero po zakończeniu świadczenia usługi. Z zapisów umowy wynika jednoznacznie, że rozliczenie miało następować w okresach miesięcznych, w oparciu o wystawione faktury. Jednocześnie faktury były wystawiane z góry za każdy cykl rozliczeniowy świadczenia usługi.

Z przedstawionego przez powoda rozliczenia wynika, że usługa była świadczona, a zatem istniały techniczne możliwości jej wykonania.

Odnosnie zaś zarzutów co do jakości tej usługi, należy wskazać, że operator ponosi względem abonenta odpowiedzialność na zasadach ogólnych (art. 471 k.c.) w razie niestaranego wykonania swego zobowiązania. Stosownie bowiem do art. 104 ust. 1 ustawy Prawo Telekomunikacyjne do odpowiedzialności przedsiębiorców telekomunikacyjnych za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi telekomunikacyjnej stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego, z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 107 ust. 1.

W każdym zatem wypadku pozwany, podnosząc zarzuty nienależytego wykonania zobowiązania przez poprzednika prawnego powoda, winien roszczeniom powoda o zapłatę wynagrodzenia przeciwstawić roszczenia wynikające z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania. Pozwany roszczeń takich skutecznie nie zgłosił. Nie powołał również żadnego materiału dowodowego celem wykazania, że operator w okresie, za który wystawiono fakturę wskazaną w pozwie świadczył na rzecz pozwanego usługę w sposób nieprawidłowy. Brak jest dowodu, by pozwany wyczerpał w tym zakresie tryb reklamacyjny, dotyczący jakości świadczonych usług. Z informacji udzielonej przez operatora wynika (k. 70), że pozwany składał jedynie reklamację odnośnie wysokości opłat abonamentowych. W myśl zaś art. 107 ust. 1 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, prawo dochodzenia w postępowaniu sądowym roszczeń określonych w ustawie, przysługuje użytkownikowi końcowemu po wyczerpaniu drogi postępowania reklamacyjnego.

Pozwanemu nie przysługuje zaś roszczenie o „zatrzymanie” wynagrodzenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem z tytułu nieopłaconych opłat abonamentowych w wysokości 108,00 zł. Wobec braku spełnienia świadczenia w terminie, oznaczonym na dzień 23 lutego 2013 roku (k. 39v), zgodnie z żądaniem powoda (k. 4) zasądzono odsetki ustawowe od należności za okres opóźnienia, począwszy od dnia następującego po terminie płatności do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa w kwocie 27,36 zł. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może bowiem żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Od zaległych odsetek za opóźnienie, stosownie do art. 482 § 1 k.c. powód był uprawniony do żądania zasądzenia odsetek za okres od chwili wytoczenia powództwa o nie.

Powyższe skutkowało orzeczeniem jak w pkt 1 sentencji.

Nie mógł bowiem odnieść skutku podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczeń objętych pozwem.

Termin przedawnienia roszczenia o opłatę abonamentową i wynagrodzenie za połączenia telefoniczne z umowy o świadczenie usług telefonicznych, zawartej na podstawie ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne określa art. 118 k.c. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r. III CZP 20/09), zgodnie z którym dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej termin przedawnienia wynosi trzy lata.

Elementy istotne umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały wystarczająco uregulowane przez inne przepisy w rozumieniu art. 750 k.c., a więc przez ustawę - Prawo telekomunikacyjne. Fakt prawnego uregulowania umów telekomunikacyjnych w odrębnej ustawie oznacza, że do tych umów, choć są to umowy o świadczenie usług, nie mają zastosowania na podstawie art. 750 k.c. przepisy o zleceniu, w tym określony w art. 751 k.c. dwuletni termin przedawnienia.

Trzyletni termin przedawnienia, określony w art. 118 k.c. stosownie do art. 120 § 1 k.c. rozpoczął bieg od dnia wymagalności roszczenia. W przypadku zobowiązań o charakterze terminowym przyjmuje się, że wierzytelność jest wymagalna, jeśli nadszedł termin świadczenia, skoro od tej daty wierzyciel może domagać się spełnienia świadczenia. Termin spełnienia świadczenia został oznaczony w fakturze na dzień 23 lutego 2013 roku. Trzyletni termin przedawnienia roszczeń nie upłynął zatem przed wytoczeniem powództwa, które zostało wniesione w dniu 5 marca 2015 roku.

W pozostałym zakresie powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, w zakresie, w jakim dotyczy żądania zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kary umownej.

Istotnym dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy jest zapis art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego, zgodnie z którym w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

W konsekwencji roszczenie to (niezależnie, czy zostanie sformułowane jako roszczenie odszkodowawcze na zasadach ogólnych, czy jako roszczenie z tytułu kar umownych), nie może przysługiwać, jeśli umowa zawarta na preferencyjnych warunkach, obowiązywała przez cały okres, w jakim abonentowi operator telekomunikacyjny świadczył usługi na preferencyjnych warunków.

Powód skonstruował roszczenie względem pozwanego jako roszczenie o zapłatę kary umownej, która – w myśl uzgodnień stron, miała obciążać pozwanego na żądanie operatora na wypadek niewywiązania się przez abonenta z zobowiązania do utrzymywania aktywnej karty SIM.

Jest to o tyle istotne na gruncie niniejszej sprawy, gdyż umowa z dnia 4 kwietnia 2012 roku zawarta w taryfie (...), przewidywała świadczenie usług na preferencyjnych warunkach przez okres trwania umowy, obejmujący okres do 4 kwietnia 2013 roku. Po jego upływie przekształcała się w umowę zawartą na czas nieoznaczony. W tym oznaczonym okresie pozwany przyjął na siebie zobowiązanie do utrzymania aktywnej karty SIM. Jak wynika z przedstawionych przez powoda dokumentów – pierwotny wierzyciel złożył oświadczenie o wypowiedzeniu usług ze skutkiem na dzień 1 maja 2013 roku, a zatem dzień ten przypadał po upływie okresu obowiązywania umowy, zawartej na preferencyjnych warunkach, w którym pozwany korzystał z promocyjnych cen usług. Zgodnie zaś z postanowieniami regulaminu (§ 15), karta SIM była deaktywowana z dniem rozwiązania umowy. Z zaoferowanego przez powoda materiału dowodowego nie wynika, by karta SIM została dezaktywowana w terminie wcześniejszym.

Z uwagi na to, wobec przyjęcia, że karta SIM była utrzymywana jako aktywna przez okres trwania umowy, zawartej na czas oznaczony, począwszy od 4 kwietnia 2012 roku do dnia 1 maja 2013 roku, nie ziszcili się warunki umowne, upoważniające operatora do obciążenia abonenta karą umowną.

Nadto należy wskazać, że kara umowna może być zastrzeżona jedynie na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania świadczenia niepieniężnego, co wynika z treści art. 483 §1 k.c.

W niniejszej sprawie podstawowym obowiązkiem pozwanego był obowiązek zapłaty za usługi telekomunikacyjne. Nie ulega wątpliwości, że obowiązek ten ma charakter pieniężny, wobec czego, zastrzeżenie kary umownej za jego naruszenie pozostawałoby w sprzeczności z art. 483 § 1 k.c.

Jakkolwiek w umowie przewidziano, że pozwany zobowiązany był również do świadczenia niepieniężnego w postaci „utrzymywania aktywnej sieci SIM”, jednakże brak w zapisach umowy chociażby wskazania, w jaki sposób pozwany miałby ten obowiązek realizować, w sytuacji gdy narzędzia w tym zakresie posiada wyłącznie operator. Skoro zaś warunkiem utrzymania karty SIM w stanie aktywnym jest realizacja świadczenia pieniężnego przez abonenta, to oczywistym staje się to, że pod określeniem „zobowiązanie do utrzymania aktywnej karty SIM” kryje się w istocie zobowiązanie do okresowego uiszczania przez abonenta na rzecz operatora świadczeń pieniężnych. Obowiązek nakładany na abonenta utrzymywania aktywności kart SIM jest konstrukcją sztuczną, w sytuacji gdy jedyne rzeczywiste zobowiązanie abonenta ma postać opłat abonamentowych, zaś na wypadek braku ich uiszczenia abonent naraża się na deaktywowanie przez operatora karty SIM w wyniku rozwiązania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

W takiej sytuacji żądanie zapłaty kary umownej należy uznać za sprzeczne z dyspozycją bezwzględnie obowiązującego art. 483 § 1 k.c. i jako takie nieważne w świetle art. 58 § 1 k.c. (por. m.in. wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 13 września 2013 r. sygn. akt II Ca 453/13, wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 stycznia 2015 roku sygn. akt III Ca 1878/14, wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 12 maja 2015 roku sygn. akt III Ca 519/15 źródło: www.orzeczenia.ms.gov.pl). Ocena skuteczności zastrzeżenia kary umownej na wypadek wypowiedzenia lub rozwiązania umowy nie może być bowiem oderwana od analizy, na czym polegało niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. Co do zasady tego rodzaju postanowienie należy bowiem rozumieć w ten sposób, że wypadki niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, które uprawniają stronę do odstąpienia od umowy, stanowią jednocześnie podstawę do domagania się kary umownej. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007 roku, III CSK 288/06, OSP 2009/4/39). W przypadku odstąpienia od umowy spowodowanego niewykonaniem przez jedną ze stron zobowiązania pieniężnego zastrzeżenie kary pieniężnej jest sprzeczne z art. 483 § 1 k.c.

Nadto należy zaznaczyć, że art. 57 ust. 6 powołanej ustawy – Prawo telekomunikacyjne wprowadza granice dla żądania wywodzonego w związku z rozwiązaniem umowy z winy abonenta w sytuacji objętej hipotezą cytowanej normy. Dla przyjęcia zasadności tak ukształtowanego roszczenia koniecznym jest przede wszystkim określenie jego podstawy prawnej. W treści umowy strony określiły analizowane roszczenie przez odwołanie się do pojęcia kary umownej, jednakże z uwagi na bezwzględnie obowiązujące regulacje kształtujące dopuszczalność kary umownej, tak ujmowane żądanie powoda nie mogło się ostać.

Jakkolwiek – jak wskazano - z powołanego przepisu art. 57 ust. 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne wynika możliwość dochodzenia roszczeń przez operatora, w przypadkach w nich przewidzianych, opisane w tym przepisie roszczenie nie może być utożsamiane z dochodzeniem w każdym przypadku kary umownej. Roszczenie z art. 57 ust. 6 przedmiotowej ustawy nie jest bowiem karą umowną w rozumieniu art. 483 k.c., a zatem strona powodowa, dochodząc dokonania rozliczeń w oparciu o powyższy przepis nie jest zwolniona z obowiązku wykazania wysokości dochodzonego świadczenia.

W przypadku takim jak w niniejszej sprawie operator dochodzić mógł odszkodowania na zasadach ogólnych, przy czym w przeciwieństwie do roszczenia z tytułu kary umownej winien wykazać wysokość szkody.

W realiach niniejszej sprawy strona powodowa nie podjęła próby wykazania wysokości szkody na zasadach ogólnych, a pomimo wezwania (k. 58) nie przedstawiła nawet sposobu wyliczenia kwoty dochodzonej w sprawie kary umownej. Także z treści przedstawionych umów nie da się wyprowadzić wniosku, w oparciu o jakie kryteria i w jaki sposób ma być wyliczone odszkodowanie z tytułu naliczonych zniżek i bonifikat w realizowanej usłudze telekomunikacyjnej. Nie jest również wiadomym, czy roszczenie zmierzało do zniżki przyznanych ulg w abonamencie, czy też ulg dotyczących aparatu telefonicznego – temu ostatniemu zaś pozwany zaprzeczył. Wartość ulgi przyznanej abonentowi winna wyraźnie być określona w odniesieniu do opłat wynikających z umowy. Jeśli ulga, którą uzyskał abonent, przyznana jest w odniesieniu do świadczeń płatnych okresowo, to wyliczenie wartości ulgi obejmować winno precyzyjnie i szczegółowo kwoty uzyskanego obniżenia świadczenia za okres, na który zawarto umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Tych zaś wymogów przedstawiona umowa nie spełnia.

Konkludując, karta SIM w przypadku umowy z dnia 4 kwietnia 2012 roku była utrzymywana jako aktywna przez cały okres obowiązywania umowy, począwszy od 4 kwietnia 2012 roku do dnia 1 maja 2013 roku, zatem nie ziszcili się warunki umowne, upoważniające operatora do obciążenia abonenta karą umowną. Uwzględnieniu żądania o zapłatę kar umownych stoi na przeszkodzie także i to, że zapisy umowne w zakresie kary umownej należało uznać za bezwzględnie nieważne zgodnie z art. 58 § 3 k.c.

O kosztach postępowania postanowiono po myśli art. 100 k.p.c. Powód w części uległ w procesie, utrzymując się ze swoimi żądaniami w 23,63 %. Z żądanej kwoty 572,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 marca 2015 roku do dnia zapłaty zasądzono na rzecz powoda kwotę 135,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 marca 2015 do dnia zapłaty.

Powód poniósł koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika, ustanowionego z wyboru w wysokości 180,00 zł ustalonej stosownie do § 6 pkt 2 w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz. 490 t.j.), opłatę od pozwu w kwocie 30,00 zł, opłatę manipulacyjną oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Łączne koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły 227,38 zł, z czego pozwany winien ponieść stosownie do swej przegranej 23,63 % tych kosztów, to jest kwotę 53,73 zł.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w pkt 3 sentencji.

SSR/-/Beata Witkowska